

Arrest

nr. 127 123 van 17 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 3 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 mei 2014.

Gelet op de beschikking van 24 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juli 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VANDEVOORDE in opvolging van advocaat P.-J. STAELENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen en het op zeer algemene wijze ontkennen, vergoelijken en minimaliseren van enkele van de vaststellingen van de bestreden beslissing. Verzoeker geeft thans in zijn verzoekschrift aan dat hij "inderdaad tijdens het kort interview nog niet alle details verteld" heeft "die haar deden vluchten uit Bangladesh". Waar verzoeker in dit verband voorts laat gelden dat "zij (...) een diepe schaamte" voelde "omtrent de verkrachting waar zij getuige van is geweest en (...) het moeilijk" had "om hierover te praten tijdens het kort verhoor", waarmee hij de uitleg herhaalt die hij eerder in dit verband aan de commissaris-generaal gaf voor het dermate lang volledig onvermeld laten van dit essentieel element in zijn relaas, en hij oppert dat "het (...) pas tijdens het interview bij het CGRA" was "dat zij besloot om dit toch te zeggen aangezien zij op dat moment het grote belang inzag om haar hele verhaal te doen", wijst de Raad op hetgeen dienaangaande op pertinente wijze in de bestreden beslissing wordt (vast)gesteld, met name: "Uw verklaring als zou u dit tijdens uw eerste interview niet hebben vermeld uit schaamte (CGVS, p. 14), is niet afdoende. Immers, er kan van een asielzoeker worden verwacht dat hij vanaf het begin van zijn asielprocedure alle redenen aanbrengt voor zijn asielaanvraag. Bovendien vermag het niet te verklaren waarom u voor het CGVS eerst verklaard heeft dat u bij de DVZ alle redenen die aanleiding hebben gegeven voor uw vertrek, heeft verteld en waarom u de verkrachting niet heeft vermeld wanneer u gevraagd werd naar alle problemen waardoor u Bangladesh heeft verlaten. Aangezien u zelf verklaart dat u door deze verkrachting besloot Bangladesh te verlaten omdat u beseftte dat dit ook uw echtgenote of uw zus zou kunnen overkomen (CGVS, p. 4), is het weinig aannemelijk dat u deze essentiële gebeurtenis niet eerder zou hebben aangehaald." De Raad wijst erop dat van een asielzoeker wordt verwacht dat deze de asielinstanties van het onthaalland van meet af aan in vertrouwen neemt door zijn relaas volledig uiteen te zetten. In het bijzonder kan van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, redelijkerwijs worden verwacht dat hij van bij de aanvang alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die (mee) de (directe) aanleiding vormden van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Verzoeker is hier echter geheel in gebreke gebleven. De vaststelling dat hij de verkrachting, een essentieel element in zijn relaas dat mee aan de basis zou liggen van zijn vertrek uit zijn land van herkomst, dermate laat pas voor het eerst ter sprake bracht, en dit (pas) na eerder meermaals uitdrukkelijk te zijn gevraagd naar alle redenen voor zijn vertrek uit Bangladesh, ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van zijn relaas. Verzoeker beperkt zich voorts in zijn verzoekschrift tot het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het herhalen en citeren van eerder afgelegde verklaringen. Hij brengt echter niets (concreet) in tegen o.a. de pertinente vaststellingen uit de bestreden beslissing dat hij onwetend is en een gebrekkige interesse vertoont met betrekking tot de beweerde strafzaak tegen zijn persoon, het opmerkelijk is dat hij, wetende dat hij door de autoriteiten werd gezocht, het risico heeft genomen om korte tijd na het beweerde gevecht waarvoor hij zou worden gezocht Bangladesh via de luchthaven te verlaten met een paspoort op basis van zijn eigen persoonsgegevens, hij verzuimt de kopie van de beweerde valse klacht tegen zijn persoon neer te leggen, ofschoon dit document blijkens zijn verklaringen gewoon bij hem thuis zou liggen en de commissaris-generaal hem uitdrukkelijk heeft verzocht dit document binnen de 5 dagen aan het Commissariaat-generaal te bezorgen, en hij heeft nagelaten om in Italië, ofschoon hij er de kans toe had, asiel aan te vragen, vaststellingen welke, zo oordeelde de commissaris-generaal terecht, op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van zijn relaas ondermijnen. Dergelijk algemeen verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te ontcrachten. Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Bangladesh, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Uit de informatie vevat in het administratief dossier blijkt niet dat er in Bangladesh sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen (concrete) elementen bij die deze vaststelling weerleggen.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden. (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 6 mei 2014, vraagt verzoekende partij om de subsidiaire bescherming opnieuw te onderzoeken aangezien de situatie precair is. Daar de verzoekende partij ter terechtzitting zich beperkt tot de algemene en niet in het minst toegelichte of geconcretiseerde bewering dat de situatie (in haar land van herkomst) precair is, zonder dat zij daadwerkelijke en concrete opmerkingen over de in de beschikking opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS